

Despre operă, cu dragoste

Parcă mai spectaculos de la un an la altul, Festivalul „Timișoara muzicală” organizat de Opera din orașul de pe Bega, ajuns la ediția XXXV, a atras ca un magnet publicul încă din seara inaugurală, ascultând, fie și în concert, opera *Adriana Lecouvreur* de Cilea, într-o interpretare „de zile mari”, beneficiind de evoluția electrizantă a sopranei Nelly Miricioiu și de uluitoarea prezență a mezzosopranei Marianne Cornetti (sosind de la Covent Garden, după premiera cu *Aida* de Verdi), un cuplu impresionant alături de tenorul Călin Brătescu (parcă mai bun ca oricând într-o partitură deosebit de dificilă) și de soliști ai teatrului-gazdă care, prin calitatea și implicarea lor, au asigurat omogenitatea unei distribuții demne de mari scene lirice; de altfel, sub bagheta mereu dăruitului David Crescenzi, și corul (pregătit de Laura Mare), și orchestra au sunat minunat, seara transformându-se într-un eveniment de neuitat, cu o tensiune dramatică rar întâlnită, un reper aparte în istoria Operei.

Gândit ca un arc între două puncte de referință, Festivalul a adus, în final (30 mai), superba montare a *Traviatei* verdiane, propunând o soprană cândva promițătoare – Tatiana Lisnic – și mai ales un tenor – Ștefan Pop - a cărui strălucire a cucerit, la doar 23 de ani, melomanii și specialiștii din întreaga lume după câștigarea Premiului I la celebrul Concurs Operalia-Domingo. Și de această dată, parteneri le-au fost experimentații Dan Patacă, Octavian Vlaicu sau Gabriela Varvari, cu același profesionist de elită la pupitru; un alt italian devenit „al casei”, Mario de Carlo, a semnat regia și scenografia, încântând ochiul prin eleganța costumelor fastuoase, prin decorul „de epocă” stilizat și funcțional, păstrând „linia” tradițională a mișcării scenice, deși nu am înțeles de ce Germont stă aproape nemișcat în actul II, iar excesiva gesticulație a Violetei, în primul act, am privit-o ca pe o... contribuție personală a sopranei care oricum nu a transmis intensitatea trăirilor eroinei, iar sub aspect vocal a fost onestă... după aria mare. Între cei doi „poli” de excepție, festivalul a cuprins și alte tentații cu invitați pe măsură, baritonul Carlos Almaguer punându-și din nou în valoare glasul amplu, impunător și incisiv în *Rigoletto* de Verdi, în compania sopranei egiptene Rasha Talaat, de asemenea apreciată de publicul timișorean, a tenorului Cristian Bălășescu aflat într-o formă deosebită, dar și a aceluiași Octavian Vlaicu sau a Ramonei Zaharia, cu David Crescenzi în fosă, confirmând încă o dată faptul că este cu adevărat un

specialist în muzica italiană, așa cum s-a petrecut, de altfel, și în spectacolul cu *Tosca* de Puccini, în care soprana Sorina Munteanu a făcut risipă de frumuseți vocale și temperament ardent, alături de tenorul chilian Giancarlo Monsalve și din nou de baritonul mexican, într-o distribuție cu farmec sud-american foarte gustată de public.

Dirijorul a abordat apoi o lucrare franceză – *Carmen* de Bizet –, cunoașterea stilistică și

colaborarea cu o echipă la fel de sudată și calitativă punându-și din nou amprenta asupra partiturii în care rolurile principale au fost susținute de tineri deosebiți precum mezzosoprana Gabriela Varvari, tenorul Călin Brătescu, soprana Mihaela Marcu și baritonul Bogdan Zaharia, cu voci generoase și apariții scenice adecvate, conferind credibilitate rolurilor întrupate, alături de talentații și neobosiții artiști prezenți în mai toate reprezentațiile din festival.

Deosebit de interesantă a fost și *Boema* pucciniană, în care foarte tână soprana Lăcrămioara Cristescu a creat personajul Mimi cu delicatețe și sensibilitate, dar mai ales cu o voce plină, „încărcată”, vibrantă, ideală pentru astfel de eroine, asemeni kolegei sale, soprana Narcisa Brumar, cuceritoare (și) în *Musetta*; au întregit „echipa” tenorul Teodor Ilincăi, ale cărui calități vocale native excepționale continuă să-și piardă însă din carate prin totala neimplicare și stângăcie, Octavian Vlaicu, de această dată un filosof șarmant, cântând expresiv celebra arie din final, Dan Patacă, acum un agreabil pictor, „transformat” apoi, în *Liliacul* de Strauss, în vienezul Falke, la pupitru fiind însă Mihaela Roșca, cea care a condus și reprezentația cu *Văduva veselă* de Lehar. O binevenită „pată de culoare” a adus ansamblul din St. Polten alternând valsuri straussiene cu secvențe din baletе celebre și dansuri moderne, în aceeași notă spumoasă derulându-se și opera *Nunta lui Figaro* de Mozart, una dintre reușitele de proporții ale teatrului, prezentată și de această dată în distribuția de premieră. Săli arhipline, spectatori din străinătate sosiți special, investitori încântați, artiști de cotă internațională, aplauze și ovații într-o lună de neuitat.

Anca FLOREA